

Un capítol d'*El món d'Horaci*

Ah, Horaci, l'irrepetible agost del 92: barres d'or i sang i anells de cinc colors sobre fons blanc a tots els balcons de Barcelona, i els cossos més bells del món entre Colom i Canaletes. Cada victòria, un himne. Voluntat fèrria i egocèntrica, publicitat de reebok i coca-cola: escultures en moviment i *Smells Like Teen Spirit* tot lo dia.

He reflexionat a bastament sobre el concepte olímpic del sex-appeal, a base de carn compacta, musculació selectiva i el nivell zero del greix, i em sembla que va aparèixer públicament per primera vegada amb la pura sang Florence Griffith d'ungles esculpides i cara maquillada de mulatona llesta i porca, simultàniament a l'atlètica i això no obstant voluptuosa Madonna, a finals dels anys vuitanta, període d'exasperació simulatòria, com bé saps i expliques a tothom que et vulgui escoltar.

Els dissenyadors de roba esportiva van aportar-hi el seu granet de sorra retallant un dit cada any els esllips/tangues. ¡I pensar que el gamarús d'en Coubertin s'indignava quan gosaven insinuar-li que algun dia les dones participarien en uns Jocs! Justament: sense esportistes i atletes femenines no hi hauria espectadors, tret del subgrup dels homofetixistes, delerosos de les cames musculoses i mil·limètricament afaitades dels ciclistes. Tots els garimpeiros somiatruites de l'àrea metropolitana i rodalia anaven a la cacera de varietats desconegudes de la superwoman platonietzscheana, varietats no protegides sinó tot el contrari, amatents al mite llatí i mediterrani.

Hi havia les indistingibles (voleibol, hockey, judo, tir, handbol), resignades a la funció de carn de reserva per si fallaven les més desitjades, amb posat de secretàries bilingües que suen al gimnàs fent fitness després de la feina però que, de totes maneres, són conscients que no poden competir amb la carrosseria de les topmodels de l'atletisme.

Hi havia les dones-homenot que llancen el pes o la javelina o el disc, ideals per als que busquen protecció en uns muscles poderosos o, més sovint, disciplina anglesa, homenets que arribat el moment es deixen masegar i cavalcar amb displicència per cossos generosos que a vegades busquen només un tracte personalitzat, més enllà de la veneració per la cinta mètrica.

Hi havia les negres veloces (100 i 200 metres i tanques, sobretot), gaseles d'ungles griffith i natges d'eben vernissat amb líquids lubricants, nord-americanes (Sandra Farmer-Patrick, punt de confluència de les humides

mirades prismàtiques de Montjuïc), jamaicanes, cubanes, nigerianes, negresses amb quadríceps inversemblants, glutis palpitants i cridaners, esteroides anabolitzants inspira-tius, contribuint a fer més desitjables formes i corbes trempades fins al punt just de la tolerància, panxells d'acer (la sang baixant-hi com als ràpids del Volga, Horaci, dum-dum, dum-dum) i cara d'odi concentrat: l'esforç dels últims metres aplicat a un orgasme podia ser devastador, desseca-tiu. Qualsevol garimpeiro els hauria llepat els aerodinàmics peus marró clar davant la promesa del punt G. «Explosió al cafè Zurich... tendons, lligaments i nervis escampats per taules i parets... la subcampiona olímpica va ingressar cadàver... s'ignoren les causes... barceloní mut de l'ensurt, dos dits amputats però sense rastre de petard ni artefactes explosius...» dirien els diaris l'endemà a la secció *Engrunes olímpiques*.

Hi havia les corredores de fons, la potència controlada, l'estratègia de l'última volta, de l'últim semicercle, apreciades pels degustadors dels coits llargs, sinèrgics, perfeccionistes (a aquestes dones cardiovascularment tan preparades, un ejaculador precoç les fa pixar de riure), partidaris de l'esprint final apoteòsic i de la volta d'honor amb el testimoni o l'asta de la bandera ben agafats. Llàstima que no hi hagi decatló femení, pensaven alguns, però es conformaven amb el remenament posterior de les maratonianes.

Hi havia les corredores de relleus 4 x 100, aconsellables només a addictes al ginseng i a les cremes enduridores, si més no en la modalitat ménage múltiple -recorda la carn tibant de les nigerianes i oblida't del dream team.

Hi havia les inacabables basquetgirls, poc sol·licitades tret de les elegants croates. Al contrari dels basquetboys; a les dones els alts les fan embogir, però a nosaltres no ens agrada que elles ens passin d'un pam. Pacència.

Hi havia les ingràvides saltadores d'altura, majoritàriament esclaves, capaces de tocar una sonata de Txaikovski al piano després de grimpar quasi dos metres, distingibles per les cames llargues llargues llargues i blanques, els flancs angulosos i els pits mínims i apetitosos, res de massa, que deien els clàssics, perquè en les saltadores tot és al seu lloc i tot té una funció, sobretot la gropa, ja que l'estil fosbury sempre ha despertat la imaginació dels fills de Sodoma, que formen una part elevada dels espectadors olímpics des dels temps del predomini del Peloponès, com probablement saps.

Hi havia les aerodinàmiques nedadores, carregades d'espatlles i

escasses de natjam («culet de nedadora»), diríem a partir de llavors davant l'exigüitat d'unes galtes posteriors), discretes de cames i cuixes, evocadores de mitologies marines, particularment les ex-RDA (on eres, Katrin?), amb un no-sé-què de paradís perdut quan es treien les ulleres de motorista xòper i el casquet, i els cabells els assecaven les espatlles regalimants. Sempre ens les imaginàvem humides d'aigua o de suor, sortint de la piscina, o la hidrobanyera, o la sauna, o el llit d'aigua, oh, les nedadores, retretes i merament prometedores en el banyador d'una peça (a les nits sense son es prodiga l'ombra dels invisibles llombríngols de les nedadores, ¿com són?, a tothom ho pregunto i ningú no me'n sap donar contesta). Fa un moment he dit «suor»: lapsus imperdonable. Són els homes els que suen; les dones, en general, transpiren; però les nedadores, Horus, les nedadores brillen amb la rutilància modesta i salvatge de Sírius, l'estrella gegant. Penoses, en canvi, les robòtiques practicants de natació sincronitzada, epígons degradats de Lighea, sirena indomable, i de la irrepètible Esther Williams, emulacions fallides que destrepaven el menys exigent amb la pinça al nas i el somriure de purpurina, malgrat els splits, certament suggeridors, i les tremendes possibilitats de sincronització masculina let in-let out.

Hi havia també les saltadores de trampolí, amb el valor afegit d'un erocontorsionisme moderat (caps per avall, de costat, la cama darrere el colze), però posar massa expeditives: tanta preparació i al final en uns segons ho liquidaven tot, indicades per als que tenen pressa i se'ls fa tard al llit abans de començar.

Hi havia les cutiflinxs de vela, que com que coneixen el príncep borbonensis ja no fan cas a ningú, tot i que més d'una té aquesta distinció en el tracte públic que els connaisseurs identifiquen com a reveladora d'erodescontrol summe i esgotador -inclosos els accessos de violència continguda en els moviments pèlvics- amb què es captenen en la intimitat.

Hi havia les tennistes menyspreadores (buscadíssimes pels pijos) i mmmh, gemegadores en els últims esmaixos. Les miràvem entaforades en els texans i flotant en les faldilles llises sobre genoll i fèiem memòria, el torneig, les temptadores minifaldilles cobrint a penes la rotunda fermesa d'unes cuixes que la mirada del teleobjectiu catòdic ens havia gravat al cervell, tennistes tendrament recordades quan entre set i set prenen gatorade i viladrau i begudes isotòniques i (oh, prodigi de la naturalesa) plàtans de proclamada analogia, o quan agafen amb fermesa la raqueta, amb dues mans en els

revesos, una damunt l'altra i sobretot, ja et dic, aquells gemecs, mmmh, que omplen la graderia... El sex-appeal de les tennistes en escena és només comparable al de les patinadores, suprem delit del voyeur (botetes blanques, taparrabos de seda damunt el mallot cenyit, sublimes quan aixequen la cama i s'agafen el peu per darrera l'espatlla), i tot sobre fons blanc, parentes pròximes de les ballarines, que a més d'un se li ha aturat la respiració en veure la gràcil cama forrada de blanc aixecada en el moviment d'attitude, tan bellament obscè, o de puntetes, dones gràcilment esmolades fins a les puntes dels dits.

Hi havia les pebetes del ping-pong, ràpides, nervioses, orientals per raça i filiació, però no pels moviments accelerats –res a veure amb Mao i el tao-, ratetes que no despertaven gaires passions tret que un cregués a ulls clucs en la propagació genètica dels secrets i els luxes asiàtics versió entreuix (birmà, tailandès, tot allò), malgrat Den Xiaoping i companyia.

Hi havia les amazones, localitzables només after-hours en clubs dels barris alts, de carnet obligatori, amb els propietaris rurals envejant-los l'oliva del dry martini, disposats a repartir-los pomada cada vespre a la part interior de les cuixes, a la terminació carnosa de l'os sacre, masegada o fins encetada pel fregadís de la sella. Pocs esports són tan engrescadors com l'hípica femenina, malucs amunt malucs avall al trot aixecat, gairebé peristàlticament, la perfecta simbiosi amb el noble brut, com proclamava un comentarista oblidant que l'olimpisme no té res a veure amb la zoofilia. Naixien somnis de valquíries amb gorreta i corbata cavalcant a plom amb el fuet a la mà i les botes ben sadobrillants, o al sofà de l'apartament, amb els remes alts i el got de whisky agafat per dalt, ja sense casc somrient i movent el cap mentre recorden com feien que no amb el cap als garimpeiros pesats que no saben el que costa fer el salt.

Totes olímpicament desitjables fent turisme la nit per una Barcelona saludable i vigorosa, segons elles i la premsa estrangera, amb *Smells Like Teen Spirit* tot lo dia i entrenadores xaticulones i peludes. I de tant en tant, només per mantenir l'interès i en cap cas les primeríssimes espases, apareixia perduda a la Rambla dels Caputxins o a la mai millor dita de les Flors alguna de les varietats més preades pels sibarites, les nínfules de la gimnàstica rítmica, indecentment càndides mentre jugaven amb pilotes i cintes de setí i cercols (no de hula-hop, però) i malabaristes prement i llançant masses fal·lifformes de bambú, amb les carones pintades i els mallots a punt

d'explotar de carn tendra i atapeïda, tota la il·lusió dels quinze anys pendent d'un capgirell matemàticament assajat en horaris espartans.

Els plors patriòtics, les abraçades amb l'entrenador-pare, l'himne si escau i el somriure llarg davant el ram de flors que li ha atorgat una centèsima, en comptes d'haver-li regalat un xicot o un amant, tot això (flexibilitat, bellesa i un sentit del ritme malaguanyat) esperonava una mena particular de mascles rapaços del nord-est peninsular, entre ells en Max, el teu veí d'habitació, i no facis aquesta cara, perquè ja m'han explicat els vostres conflictes territorials i no en vull saber res.

I el sùmmum, el high score, el rien ne va plus, la utopia del pedòfil amateur, la babidollitud químicament pura: les suelaions de la gimnàstica per excel·lència, sense cintes ni cercols ni mandangues.

I aquí disculpa'm, però he de fer un petit incís. Dolores Haze tenia dotze anys a la *Lolita* de Nabokov, però en canvi Sue Lyon ja anava pels setze a la pel·lícula del mateix nom. Amb el temps i Mr. Kubrick, els Humbert Humbert s'han anat resignant al nou model de l'adolescència tardana. Les lolites o crisàlides s'entrenen en soterranis a la vora del Danubi sota la mirada atenta de l'entrenador, però quan s'exposen al zàping en competicions internacionals ja són suelaions. Pels volts de la majoria d'edat assoleixen l'estadi d'imago, i d'aleshores endavant tot és decadència.

Doncs bé: immediatament després de la infantesa, estèticament vulgar o fins i tot repulsiva, i ben bé abans de la bellesa estàndard de les papallones adultes, s'esdevé una breu etapa intermèdia de crisàlide o nymphet, vulgarment xamburcí, esclatant de vigor i tendresa dins el capoll, sense experiència de vol però amb les ales pràcticament formades. Les papallones s'alimenten del nèctar de les flors, però les crisàlides són nèctar, com sabia Vladimir Vladimírovitx, especialista en lepidòpters i entomòleg singular.

Oh, Horaci, els ulls se m'omplen de llàgrimes pel temps perdut quan recordo les nymphets de la gimnàstica: les xiquetes de mirada tristota i músculs implacables de les paral·leles asimètriques, la barra d'equilibris, els mortals a terra o al cavall, dones-babies de metre cinquanta i quaranta-pocs quilos però amb una energia sobrehumana concentrada en les articulacions ilíaqües, poderoses i pudoroses trapezistes capaces d'impulsar-se en un doble mortal amb batuda, però nenes ploroses al cap d'un moment quan obtenen dues centèsimes de punt menys del previst: disciplinades, ambicioses, ingènues en la seva obsessió. Al costat de la seva elasticitat, la resta de

criatures són oliverhardies, meres slàpstiques barroeres i incompetents. Jo em vaig enamorar perdudament d'una Tatiana ucraïnesa de boca angelical i cames llargues d'adolescència retardada i hauria intercanviat gustós la meva mà dreta pel plaer de pintar-li les ungles inferiors, ella reclinada al llit bevent coca-cola o, preferiblement, kirsch. Però, per bé o per mal, el que va convertir el seu somni en realitat va ser en Max. Segons ell, és clar, i no toleraré més interrupcions, Horus, t'ho dic de debò.

Cada nimphatleta passa per dues etapes en uns Jocs Olímpics. Hi arriba uns dies abans de competir i dirigeix totes les energies al futur memorable en què totes les càmeres l'enfocaran i serà reina o res. A algunes les eliminen de seguida, d'altres duren més. Però tant en un cas com en l'altre, els queda algun dia lliure després de la competició.

Les atletes veteranes saben com esbargir la tensió acumulada: a la Vila Olímpica de Barcelona les màquines de condons es buidaven vertiginosament, i a l'últim els del COOB els van haver de repartir a grapats de franc, i ni així donaven l'abast. Però les gimnàstiques annabels en flor amb prou feines sabien què eren aquells paquetets embolicats. Ja deus saber que Annabel va ser la primera xicota de Humbert Humbert, abans de Lolita. Tot el que tenen les lolites de perfídia precoç ho tenen les annabels d'ignorància etèria: les nymphatletes miraven i remiraven els condons embolicats, xiuxiuejaven i reien amb els seus gestos de col·legiala a qui han robat ben bé la meitat de la lluna, i se'n tornaven al hall a visionar l'actuació en diferit de les rivals a les telis d'alta definició.

A les dones-babies les preserven de dalt a baix, i tot el que no els és útil per puntuar ja no els ho expliquen. Capficades com viuen en posicions i moviments innovadors, quan les eliminen la seva ment és una pàgina en blanc. No havien pensat que després de participar encara els quedarien uns dies a Barcelona i, habituades a un entrenador que fa, entre d'altres, la funció de guardaespalles i que pensa per elles, però que en els últims dies concentra els esforços en les finalistes i els gira l'esquena, es troben que senzillament no saben què fer del seu cos ni del seu temps, amarg avanç d'una joventut inútil i *Smells Like Teen Spirit* tot lo dia.

Una circumstància feia encara més particular el cas de Svetlana, filla de Moldàvia: era la més gran de l'equip i els Jocs del 92 significaven la seva última cita olímpica. Els diaris proclamaven que era la favorita, però no va guanyar ni una miserable medalla. Resultava massa alta per competir amb la

gràcia i la rapidesa de les més diminutes, i a més a més pràcticament superava la majoria d'edat: ella mateixa es veia com una antigalla en el món de la gimnàstica d'èlite, o d'èlitre, que diria un nabokòfon. La seva frustració, doncs, era absoluta. Svetlana estava acabada quan en Max la va trobar.

Segons sembla, el dia que la van eliminar definitivament, Svetlana va quedar en estat semicatatònic. Es va estirar al llit de l'habitació de la Vila Olímpica (la compartia amb una cutinena que havia quedat finalista, tot i no comptar-hi) i no es movia per res. Ningú de l'equip la consolava, perquè aquestes nymphets han estat pujades en el culte a l'ego, numèricament mesurable a la taula de puntuacions. Si falles, ciao bambina, busca't la vida perquè si no acabaràs com la col·lega Comaneci: una massa de músculs fent el saltimbanqui en un barco de luxe amarrat al port de Barna per als magnats sibemolls de les marques patrocinadores, a uns centenars de metres de la Vila.

Una colla de lituanes (basquetgirls long tall sally, entrenadores xaticulones i alguna turista que s'havia apuntat a passar unes setmanes de gorra aprofitant el descontrol del comitè olímpic nacional i que a Barcelona no venia d'un pam) van passar a saludar-la abans d'anar-se'n de marxa. El drama de Svetlana saltava a la vista.

Arribats en aquest punt he de puntualitzar que Svetlana tenia sempre els ulls humits. A la seva cara, d'un òval quasi geomètric, hi convivien uns pòmuls grans, majestuosos, a cada banda d'un nassó suelaion, uns llavis que pfeifferejaven en un rictus d'insatisfacció perpètua, i sobretot uns ulls verd estany, de gran magnitud, perpètuament plorosos, que tendien a l'obliquïtat transcaucàsica. Per què plorava Svetlana? No se sap; en realitat ja plorava abans de competir. Segons alguns observadors, tot es reduïa a un defecte del lacrimal.

En tot cas una de les empàtiques lituanes -d'ostensible cara de verrea, per cert-, en veure-la tan bella-dorment, amb el mateix bodi que duia quan havia caigut a la barra d'equilibris, no va poder resistir la temptació de suggerir-li que s'apuntés a l'excursió by night que estava a punt de començar. És clar que ningú no s'hauria pensat que Svetlana (la rígida, pueril, orgullosa, cerebral Svetlana) s'hi afegiria. I, de fet, no es pot pas dir que ho fes. Simplement la lituana verrea la va agafar del braç i ella es va deixar portar. No és excessiu dir que la van haver de vestir: unes faldilles prisades que van trobar damunt la cadira, una camisa d'home per sobre del bodi, perquè no quedés massa ostentós, i unes bambes negres. Mentrestant, la moldava amb

prou feines obria els ulls.

En Max, que no baixava a la Rambla perquè deia que només hi anava la púrria, se la va trobar a la barra del Nick Havanna, Eixample amunt, mirant embadalida l'enorme pèndol metàl·lic que oscil·lava de dreta a esquerra, penjat del sostre amb una cadena com una espasa de Damocles mòbil suspesa sobre els julais i les cutiflinxs que ballaven a la pista. La va reconèixer de seguida, perquè a la teli li havien dedicat certa atenció: venia a ser la perdedora del dia, i en Max, vulgues o no, estava a l'aguait, però, miop com és i en guerra amb les ulleres, també estava acostumat a confondre gent normal i corrent amb estrelles del cinema o la cançó, o sigui que no es va posar gens nerviós. Com diu ell, «jo'lucinava, i per'xò no em vaig pas 'tabalar». Un focus anava a parar directament al muscle de la moldava, i permetia comprovar la impressió inicial, ja que assenyalava justament:

a) la potència del múscul trapezi i dels tríceps, desenvolupats fora mida pels entrenaments;

b) els colors de l'equip, sota la camisa blanca. No li calia l'escapulari ni la samarreta ad hoc que duïen les atletes menys agraciades, on es podia llegir *I live in the Olympic Village... I like it*, i que incloïa una vista en cinemascop blau metàl·lic de la Vila per antonomàsia, de cara a facilitar la comprensió del missatge als caçapapallones llecs en idiomes estrangers. «És lletja però olímpica, què coi», pensaven les poc agraciades que pensaven els garimpeiros més impacients o amb menys poder d'atracció, i l'estadística demostra que no s'erraven del tot.

En Max ja sabia que el cos de Svetlana no era tan prim i escàs com el de la majoria de les nymphatletes (verbigràcia, la meva inabastable Tatiana). El teleobjectiu de TV3 havia posat al descobert en més d'una ocasió una silueta que envejaria qualsevol claudiaschiffer, per no parlar de les eroprestacions, però que resultava un pèl massa feixuga per a una atleta de l'Olimp. En espera de les maternals abundàncies, com diria en Xeni, el bust era consagrat a la suprema delícia de la respiració. En una paraula: el vell Max l'havia trobada tan olímpicament perfecta en pantalla com ara en persona. De fet, havia desbancat in mente la comtessa descalça de la dubtosa qualificació d'animal més bell del zoo massmediàtic. Potser els ulls li donaven un aire que en una altra persona hauria pogut semblar a la vora del cretinisme, però en Max sabia que Svetlana, tota la vida mirant de cua d'ull el gest de l'entrepigmaliador, i aquella setmana pendent del polze amunt o

avall de jutges i jutgesses, estava molt més enllà de les mesures aplicables al populatxo.

La gimnasta, doncs, babidollejava a la barra. Només li faltava posar-se un dit a la boca i arrapar-se a un osset de peluix incita-tiu. Asseguda d'esquena a un suc de préssec, mastegava blat de moro torrat amb els ulls verd estany fixats en el pèndol metàl·lic com en un partit de tennis. El mirall reflectia la cabellera lligada cap amunt, com els bustos del Barroc, i algun floc rebel caient-li a la nuca (en Max sol dir «bescoll» quan parla de Svetlana). Més avall, les cames juntes i els peus recolzats en el suport del tamboret, els turmells rosats refulgint entre les bambes negres i les faldilles de color castanya.

En Max no havia vist mai ningú a qui caiguessin tan bé els incòmodes i ergoabsurds tamborets del Nick Havanna. Mentrestant, les lituanes long tall sally eren la sensació de la pista i tenien tot de voltors estenent les ales al voltant seu. Segons sembla, ningú s'havia cuidat de Svetlana, ni lituanes ni garimpeiros, potser perquè el més experimentat caçador de beibis queques s'hi sentia perdut al davant, fins al punt que tenia un tamboret lliure al costat. Com es va demostrar més endavant, era una posició clàssica de «bufada per no matar».

Total, que el cor d'en Max es va desbocar, palplantat a pocs metres d'una de les dones més desitjades del moment. La mirada de Svetlana es va posar en ell com la d'un ocell voluble. Ja he esmentat els seus ulls humits: fan venir ganes de besar-los i anar baixant, però resplendeixen d'una manera que inspira aprensió. Al cap d'un moment en Max bebia una guinness al seu costat, pensant que a ell ningú no l'hi bufaria per no provar-ho, i que no havia tingut mai un genoll tan a prop de la perfecció.

A partir d'aquí el relat del nostre heroi es torna incoherent. No, ja sé que no t'ho ha explicat mai, ni ho farà, però tu i jo sabem que en Max certes coses no te les explicaria mai de la vida, i a mi sí, per tradició secular. La qüestió és que cada cop que m'ho explica hi afegeix una mica de salsa, tot i que no segueix mai una progressió cronològica i que sempre comença i acaba la narració en moments diferents, de manera que ja no sé si quedar-me amb l'última versió perquè va recordant detalls, o amb la primera perquè no n'hi afegeix. D'altra banda, alguns dels punts que hi afegeix els ha tret d'històries que li he explicat jo mateix, magnificades a la manera que li és pròpia.

En qualsevol cas, i sempre segons en Max, tot indica que mentre ella

continuava mirant com es movia el pèndol, ell es va beure tres guinness en deu minuts. Aquest sol fet ja sembla invalidar tot el relat, ja que al Nick Havanna no serveixen mai amb tanta prestesa, i menys en època olímpica. No sé si ho saps, però el nostre amic havia començat a deixar-se caure per aquest bar perquè hi havia una noia maquillada i system action, amb el rímel molt ben dibuixat, a vegades amb vestit negre i a vegades vermell, que s'estava a la porta i li deia «boranit» amb una veu sincera i rogallosa quan ell se n'anava a clapar o a fer càlculs per mirar d'acabar de passar la setmana. En Max sabia que la noia system action deia «boranit» a tothom, i que cobrava per fer-ho, però quan sortia del bar sol i sense diners agràia que algú hagués pensat a invertir una part dels ingressos en una noia amb aquella veu justament sincera i rogallosa, encara que allò encarís les consumicions. Però aquell dia en Max l'havia vista també en entrar, i havia convertit la salutació en un pronòstic favorable, fins i tot abans de trobar la moldava. De fet, la noia system action sempre era a la porta, a punt per dir alguna cosa als clients tant quan entraven com quan sortien, però en Max hi entrava tan eufòric que no la veia, i només aquell dia, vés a saber per quins setze ous, s'hi havia fixat.

En un moment donat, i sempre segons la seva versió, en Max va tocar l'esquena de Svetlana amb un dit, i quan ella es va girar ell es va quedar mirant-li els ulls verd estany sense acabar de creure que acabava de tocar la mateixa esquena de diàbolo que havia vist a la teli aquella tarda, i va ser incapaç d'obrir la boca (altres dies explica amb idèntica convicció que va ser incapaç de tancar-la). Svetlana li va mostrar novament la nymphesquena i en Max va demanar una altra guinness. Al cap d'una estona ell li va fregar el muscle, aquesta vegada gosant deixar-hi els dits uns segons, fins que ella va girar el coll de sobte, en un gest ràpid de cardina. Intentant no mirar-la, ell li va preguntar en una subllengua que per abreujar anomenarem anglès si havia vist alguna de les proves de rem per la teli. Com que ella es limitava a observar-lo amb certa fredor, tot i que ja havia fet mitja volta amb el tamboret giratori en comptes de limitar-se a girar el coll com abans, en Max li va repetir la pregunta més a poc a poc. Ella va respondre que no. Llavors ell li va explicar que feien les proves de rem en un estany que hi havia en un poble que es diu Banyoles, i (mirant molt i molt a terra) que si un vespre a finals d'estiu es mira des dels bancs de pedra de la zona dels desmais, la superfície de l'aigua és exactament del mateix color que els teus ulls, Svetlana.

Això també li va haver de repetir perquè la nimfeta ho entengués, en

èxtasi balbucejant i catanglès. Llavors ella li va preguntar, en un idioma vagament anglogermànic, ple d'esses llargues i erres falsejades, si era de Barcelona, i ell li va respondre que havia nascut al poble de l'estany, però que allà no hi havia universitat, i que com a mínim mentre estudiés viuria a la capital.

Svetlana encara duia la cara maquillada de l'actuació. Quan obria els llavis s'hi entrellucava una llengua menuda i nerviosa –atlètica, diguéssim-, en moviment. Va fer una curta glopada del seu suc de préssec i va aventurar que ell devia remar molt bé, sent com era de la ciutat de l'estany. Mentre deia això, en Max va sentir l'impacte d'una minúscula partícula de saliva svetlanesca que havia anat a parar exactament al seu llavi superior de garimpeiro. Amb una llepada veloç, de camaleó en zel, es va repassar la zona de l'impacte i hi va creure reconèixer un gust dolç-picant, com de gelat de mango o de raïms moscats a frec de la descomposició, un gust salvatge i espantós. Ella li va haver de repetir la pregunta, i ell va negar amb el cap mentre es concentrava en les papil·les gustatives. Si, era una mena de mango a ultrança. Descarat.

La cara de la moldava no reflectia cap emoció. Parlava com si en Max fos un vell amic amb qui les regles socials més elementals que regeixen les societats avançades quedessin en suspens. De tant en tant, en Max s'havia de girar per assegurar-se que aquella beutat high-score no estava parlant amb algú que estigués darrere seu. Si en un moment donat ella hagués abandonat el bar o l'hagués insultat, en Max no ho hauria trobat gens estrany. Svetlana s'expressava amb la passió d'una hostessa repassant les instruccions en cas d'accident aeri.

-Why?

En Max meditava les respostes. No volia ser massa convencional, però alhora calia evitar la sensació que es feia l'interessant. A prop de la pista a algú li va caure un got, i quan Svetlana es va girar, sobresaltada, el perfil del seu pòmul, de la mida d'una pilota de ping-pong, va quedar fixat a la retina d'en Max, que gairebé cau a terra de la impressió. El nostre home s'afanyava a buscar una resposta no massa enginyosa a la pregunta. Si ella tornava a dibuixar un cor amb aquell pfeiffereig furtiu dels llavis, la guinness li acabaria de pujar al cap i seria per quedar-s'hi.

-M'agrada més fer altres coses -va dir a l'últim.

-Com què?

Allò era com un partit de bàdminton. Els cops de raqueta eren forts però la pilota arribava frenada o desviada pel catanglès.

-Com anar a fer unes cerveses en un bar i conèixer algú, una ptitsa com tu.

En aquest punt, la tremolor de genolls d'en Max era de magnitud Parkinson terminal, i ressaltava amb la calma absoluta que cobria l'òval radiant que tenia davant seu, el focus caient-li a sobre sense manies -un òval que l'impulsaria fins a la twilight zone.

-Per cert, i tu què hi fas, a Moldàvia?

Un cop trencat el glaç, en Max explica que van xerrar i xerrar: amics, costums, gustos, aficions, viatges, lectures... Si has sentit mai en Max parlar llengües estrangeres, trobaràs estrany que sigui capaç de fer-se entendre per un natiu, tot i que quan ha begut mou profusament braços i mans (de fet, s'expressa íntegrament per mímica), però si hagués xarrupat gaire guinness, la nit no hauria acabat com en Max diu que va acabar, i la veritat és que no em consta que les gimnastes del Danubi sàpiguen més anglès del necessari per entendre els noms dels moviments i els números de la puntuació, o sigui que les diferents versions es contradiuen però molt, vull dir, sense remissió.

En tot cas, el resum de la situació és el següent: davant l'evidència que la nínfula vivia en una bombolla d'aire on només existien gimnasos i tombarelles, ignorant les possibilitats amatòries del seu cos prènsil, en Max va anar garimpejant. Vull dir que Svetlana no es feia creus de res, devorava la informació a grapats, com el pollet que surt de l'ou i esgota l'aire que necessita per viure, sense sospitar que l'aire pot estar enrarit o resultar euforitzant, de manera que quan les lituanes long tall sally van desfilars i la de cara de verrea se la volia tornar a endur, Svetlana només va preguntar a en Max si la podria tornar a la Vila Olímpica en cotxe. Les lituanes, relativament engatades, se n'anaven al xou de Mercabarna o a un lloc per l'estil, rodejades d'administratius d'estirp més aviat nyega cantant rumbes amb les corbates plenes d'autògrafs olímpics, i no hi van insistir gaire després de veure l'aspecte parcialment respectable que per casualitat tenia en Max en aquell moment, quan havia deixat de beure, mig de manera inconscient, mig per concentrar-se en la pràctica de la mímica. De tant en tant Svetlana allargava un dels seus braços king size i amistosament xarrupava glopets de la guinness d'en Max, les espurnes de la qual no tardaven a ballar-li pels ulls cada cop més estany.

O sigui que una preciosa nit de l'estiu en què en Berto intentava fer quadrar les declaracions de renda al banc, tu feies bolos al Casino, i l'Ymbert i jo descarregàvem tetrabriks de Don Simon al Maxor, el mil vegades malparit d'en Humbert Max Humbert va agafar Svetlana del bracet, va cridar un taxi i se la va endur a la solitària Vil·la Barrochio, que aleshores compartia només amb el lleial Mr. G (si és que es pot compartir res amb un grapat de draps i argila) amb l'excusa d'anar a provar sort el setembre amb una troncal i *Smells Like Teen Spirit* tot lo dia.

A partir de l'arribada de la moldava a la vil·la, el discurs d'en Max arriba al zenit del fragment. Van visitar la cuina i la terrassa, i va fer les presentacions pertinents amb Mr. G -i aquí la noia es veu que li va agafar fort la mà i no l'hi va deixar anar, circumstància que en Max no va lamentar en absolut, tot i que li feia un xic de mal a les falanges. Mig en broma, mig en sèrio, li va ensenyar l'habitació i li va deixar anar allò de «aquí practico un dels esports més saludables que en el món hi ha».

Quan ella va preguntar quin era, en Max va córrer cap a la nevera, a sol·licitar la desinteressada col·laboració de la casa Damm.

Mentre eren a la terrassa o, segons altres versions, a la Taverna Mexicana, aprofitant uns moments de silenci en què tots dos intentaven esgarrapar una mica més de lèxic a la memòria, ell va mantenir ardidament la vista en els ulls lacustres i va gosar fer una mica de knock knock knocking on the heaven's door:

-Amor.

-What? -va fer ella.

-Amor, l'esport que practico a l'habitació és l'amor, making love, you know what I mean -les orelles de color vermell pujat.

En Max va apostar fort i va guanyar.

-Jo no l'he practicat mai.

-Ah no? -i pensava, entre convulsions invisibles: així la llegenda és certa, en àmbits no esportius les gimnastes són un full en blanc.

I vet aquí la gran pregunta, la que converteix en Max en l'ésser més envejat del planeta quan explica l'experiència, cosa que es produeix tan poc sovint que de vegades he arribat a creure que el que explica pot ser veritat. La moldava va preguntar, amb el to violentament càndid de les suelaions:

-Me n'ensenyes?

Després de la caiguda definitiva a la barra d'equilibris, la musculatura

flexible i les ànsies de perfeccionisme de Svetlana havien trobat un altre repte.

-Ah... Well... why not? -va aconseguir articular finalment l'heroi de la nit.

Les sensacions més concretes que en Max m'ha transmès del que va passar a l'habitació són com imatges estellades i inconnexes del cos més flexible de Barcelona'92 en allegro energico, i de la ment més freturosa de coneixements de la família olímpica: Svetlana, la perla del Danubi, no, Horaci, no em refereixo a Vukovar, i ja sé com et va afectar el bombardeig, lamento haver-t'hi fet pensar, ho sento, de debò que ho sento, deixa'm continuar, sí, sisplau, com et deia, doncs, permet-me rependre el fil, imatges inconnexes com la de Svetlana anant descalça fins a la nevera, amb aquell posat gairebé palmípede de les nimphatletes acostumades a clavar les sortides de les paral·leles; les cames d'una regularitat excelsa, fins al punt que en Max va intentar treure-li les mitges abans d'adonar-se que no en duia, tot i el turmell embenat com euga de nacre; els clips dels cabells religiosament desactivats per una mà tremolosa, i la cabellera mai vista en cap estadi desplegant-se com un riu de lava negra; els sècs a la babcarn produïts per la segona pell del bodi, de complicada extracció, en particular als malucs-agafador; la bellesa olímpica d'uns omòplats d'insospitades possibilitats; la cara de determinació d'ella, com abans d'intentar el doble mortal a terra, que en un primer moment el va excitar, després el va espantar i a l'últim el va esgotar, perquè els exercicis, sobretot en decúbit supí, incloent-hi dehiscències, libacions i diverses modalitats de colatis i pincolls, es van repetir fins a aconseguir la màxima puntuació possible; la suavitat edènica de les sofrages; el pizzicato als petits mugrons rosacis coronant l'adipositat precisa -lluny dels flàccids models piriformes-, una mica masa infantils fins i tot per un soi-disant expert en mamil·licció com en Max, malgrat que un altre dia me'n va parlar com si tinguessin la turgència extraterrestre dels pits de la Liz Taylor al Museu de Cera, al final de la Rambla a mà esquerra.

La veritat és que no sé si m'ho invento o si recordo algun blue film, perquè em sembla que en Max no entra mai en detalls com els dels mugrons en el cas de la moldava, fet que referma la meva credulitat. Quan en parla, a més, no recorre mai al nad-sat. No l'he sentit dir mai res com ara: «Vam fer una malenca del fotut tri-surt-tri-surt amb la devoxca de xarris horrouxous». Això en ell es pot interpretar com una certa mostra de respecte. Desconec

altres detalls de la pol·linització, tret que el cargol barroc va reaccionar satisfactòriament a l'estimulació múltiple.

Un sol punt es manté invariable en les comptades comunicacions que em fa en Max sobre aquella nit: la capacitat de separació sagital de les cames, també coneguda amb el nom de spagat o esparranca, de Svetlana -ja gairebé Plisetskaia a aquelles altures-, sotmesa a durs entrenaments des dels sis anys, juntament amb la docilitat sens parió de cadascun dels seus membres i òrgans, externs i interns, afegida a la curiositat insatisfeta de tants anys d'especialització on no entrava el contacte físic amb l'altre sexe, van fer possible una eroacrobàcia que té actualment una exigua minoria de practicants al centre d'Europa, i que es coneix amb el nom d'«ostra vienesa». El vincle físico-mental que es produeix en el moment culminant de l'ostra vienesa és tan profund que, segons la llegenda, els qui l'han provada s'han guardat fidelitat per sempre més. En aquest cas, és probable que el desponcellament actués com a circumstància intensificatòria.

L'efusiu comiat dels dos amants davant les llums groguenques de la Vila Olímpica va deixar una fonda impressió en els vigilants i els voluntaris olímpics encarregats de guiar els atletes engatats fins al catre. Pel que fa a les frases, en Max va fer ús del seu arxiu mental de rocanrol: *bye bye baby bye bye (so long, my honey, so long)*.

Però la cita de l'endemà no va funcionar. «L'entrenador fill de bratxni», remuga inexorablement en Max quan recorda com la va esperar davant la Vila Olímpica «fins al paroxisme», si és que es pot esperar algú d'aquesta manera. De fet, quan uns dies després vam baixar a Barna amb en Berto, ens el vam trobar cori-mori dins de la banyera buida, a la vora de la mort per inanició. Segons ell, va buscar Svetlana pels carrers fins que no van quedar atletes a la ciutat, i després es va mig arrossegar fins a Vil·la Barrochio. Encara no sé com hi va arribar, t'ho juro. Vam haver d'invertir totes les provisions de galetes i magdalenes per reanimar-lo. Tot i així, vam cometre l'error de deixar-li veure la cerimònia de clausura dels jocs olímpics per la teli. Quan tot l'Estadi cantava l'Amics per sempre, *you will always be my friend*, a en Max li va semblar veure Svetlana entre un grupet de nymphets, i va deixar anar una mena de crit inhumà abans de caure a terra en estat semicatatònic.

En fi. El que compta és que l'endemà ja estava molt millor i que, malgrat tot, els dos practicants de l'ostra vienesa no es van veure més. La noia

ha passat a l'anonimat després del fracàs olímpic. Alguns rumors apunten que es guanya la vida fent de trapezista en un circ búlgar. Tots els intents d'en Max per contactar-hi han estat en va, però et puc assegurar que amb ell la llegenda ha funcionat: no s'han repetit les aventures tipus Xerri o Mariona ni de cap altra mena, que jo sàpiga, i el paio fa cara de bleada i plora llàgrimes autenticables cada cop que sent l'*Amics per sempre* (lailolailo-lailolà) o el *Bring back my bony to me*. L'antany incansable flirtejador Max s'ha prostrat en un celibat sense concessions. Svetlana ha resultat ser un rar model no sols transforma-tiu, sinó també retén-tiu. Tot plegat m'impulsa a creure que la història no és exactament una més de les seves mentides habituals. Només et demano que no li xerris que t'ho he explicat, encara que no t'ho creguis.